

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה,
אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה.

להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "לך לך"

בתחילת הפרשה, ה' מעמיד את אברהם בניסיון גדול מאוד, באחד מעשרת הניסיונות הגדולים שהתנסה אברהם אבינו ועמד בהם, אחד הניסיונות נקרא "לך לך" וכך אומר ה' לאברהם בתחילת הפרשה: "ויאמר ה' אל אברם, לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך, אל הארץ אשר אראך" ולכאורה איזה ניסיון יש כאן? הרי לאחר מכן מבטיח ה' לאברהם: "ואעשך לגוי גדול, ואברכך ואגדלה שמך, והיה ברכה." וממשיך ה' להבטיח לאברהם עוד דברים טובים. ולכאורה איך יש כאן ניסיון בכלל? הרי אם מבטיח ה' דברים טובים היכן הניסיון כאן? אם ה' היה נותן לאדם ניסיון ומבטיח לו אחר כך שהוא מקבל עושר גדול, איפה יהיה פה ניסיון? אם יגידו לך שתעשה מצווה מסוימת ותקבל לאחר מכן הרבה כסף יהיה כאן ניסיון? אז היכן הניסיון כאן? ואפשר להוסיף ולחזק את השאלה. ה' מבטיח לו שלושה דברים והם: פרי בטן, מפורסם (שם טוב) ולהיות עשיר. פרי בטן – ה' אומר לו בגיל 75 "לך לך מארצך" והרי המילים "לך לך" עולים בגימטריה 100, רמז לו ה' יתברך שבעוד 100 שנה הוא יפטר מהעולם (נפטר בגיל 175) ועוד רמז לו שבגיל 100 יהיה לו ילד – יצחק נולד כאשר אברהם היה בגיל 100. ה' מבטיח לו "ואעשך לגוי גדול" זה פרי בטן. וגם מבטיח לו "ואגדלה שמך" ה' יעשה אותו מפורסם, יהיה לו שם טוב בעולם כולם יכירו את אברהם אבינו איש החסד. "והיה ברכה" ה' ממשיך לברך אותו בהמשך בעוד ברכות ומבטיח לו עושר גדול. אז היכן הניסיון כאן באמת? אלא, עלינו לדעת שאצל גדולי העולם, הצדיקים הגדולים, ובמיוחד אצל האבות הקדושים, הניסיון הוא דווקא כאשר יש הבטחות רבות. האם הצדיק יקיים את רצון ה' בשביל ההבטחות (השכר) או לקיים את רצון ה' מהלב מבלי להתייחס להבטחות, לשם שמיים בלבד! והינה למרות כל הניסיונות הקשים תמיד עמד אברהם אבינו בניסיון ללא שום שאלות. אברהם אבינו, עשה את רצון ה' מתוך אהבה בכל רמח אבריו. וזאת היתה גדולתו, הוא עשה את רצון ה' בכל רמח אבריו. וההוכחה לדברים האלה, ה' הוסיף לאברם את האות ה', ונקרא "אברהם" והינה גימטריה של אברהם היא 248 כמספר "רמח" אברים שיש באדם. וזאת ההוכחה שאברהם אבינו עשה את רצונו של ה' ולא בגלל ההבטחות שקיבל, וכמו שנאמר "וילך אברם כאשר דיבר אליו ה'". וכפי שעשה פנחס הצדיק שדקר את זמרי בן סלוא וכזבי בת צור ברומח. עשה זאת לשם שמיים בלבד, ולכן גם עשה קריאת שמע, שיש בה 248 תיבות כמניין "רמח" אבריו של האדם. וגם הרומח כתוב שם ללא ו' יוצא לנו רמח – 248 אברים שיש באדם.

ועוד, אפשר להוסיף את העניין העקידה שכאשר ה' אמר לאברהם לעקוד את יצחק על המזבח, אברהם לא שאל שאלות, הוא לא אמר לקדוש ברוך הוא, "רגע אבל אמרת שביצחק יהיה לי זרע? הרי יצחק ממשיך דרכי" אברהם לא שאל שום שאלה את ה', וגם כאשר בא אברהם לקחת את המאכלת לשחוט את יצחק בנו נאמר שם "וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת לשחוט את בנו" אם נדייק במילים, מדוע נאמר וישלח אברהם את ידו? הרי היה צריך לרשום בקיצור "ויקח את המאכלת" מדוע צריך לשלוח את היד לקחת את המאכלת? אלא זה בדיוק מה שאמרנו למעלה, שאברהם היה עושה את רצון ה' ברמח אבריו מכל הלב, והינה רצון ה' לא היה באמת שיצחק ישחט, אלא רק להעמיד את אברהם בניסיון ולכן היד של אברהם לא יכלה לזוז כי זה לא רצון ה' לכן היה צריך אברהם לקחת את היד השניה (יד

שמאל) לתפוס את יד ימין ולקחת את המאכלת, כי היד ימין לא זזה לקחת את המאכלת כי זה לא היה רצון ה', וזה היה אברהם אבינו שזכה לעמוד בעשרה הניסיונות ולתת לנו לכל יהודי כוח ושליטה מול היצר הרע לעמוד בניסיון. וזכה אברהם אבינו שבתפילת שמונה עשרה הברכה הראשונה היא "ברוך אתה ה' מגן אברהם", אברהם מוזכר בברכה הראשונה שלנו בתפילת שמונה עשרה.

עוד שאלה שניתן לשאול, כאשר אברהם פחד שיהרגו אותו ויקחו את שרה אשתו מרוב שהייתה יפה, מדוע אברהם לא התפלל ששרה תהיה מכוערת ושלא ירצו לקחת אותה כמו שהגמרא מספרת במסכת תענית על רבי יצחק בר אלישיב שהתפלל על אשתו בשם חנה שתהיה יפה ונהפכה ליפה, ואחר כך נהפכה להיות גאוותנית ואז התפלל עליה שתחזור להיות כמו שהייתה, וחזרה חנה להיות מכוערת. ומדוע כאן לא התפלל אברהם אבינו בדיוק כך? ואפשר לתרץ זאת, אברהם אבינו היה במצרים והתפילות שם לא מתקבלות כמו שמצאנו אצל משה רבנו, שאמר "כצאתי את העיר אפרוש כפי אל ה'". וזה שמדגיש הפסוק "ויהי כאשר הקריב לבוא מצרימה", ובמצרים אי אפשר להתפלל לכן אמר "אמרי נא אחותי את".

הבן איש חי הקדוש, שואל שאלה חזקה, הרי נאמר "ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה" והינה רואים שיש כאן דבר תמוהה, מדוע כפל הלשון "ואברכך" לשון ברכה, ואז כתוב שוב פעם "והיה ברכה"? והינה אפשר להוסיף ולהזכיר מה שנאמר בגמרא במסכת תענית דף ח' עמוד ב', "כי אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין". משום שאין עין הרע שולטת בדבר הסמוי מן העין. ולכן נמצא שלאחר פרסומו ושמו הגדול של אברהם, הבריות יכירו אותו וידעו שאדם עשיר הוא, פתאום יכול אברהם אבינו לפחד שלא יהיה ברכה כי הדבר לא סמוי מן העין, הרי ה' אומר לו "אגדלך שמך" והינה לכן בהמשך נאמר שוב "והיה ברכה" כלומר אף על פי זה שהדבר לא סמוי מן העין אני מברך אותך שוב. והינה נסביר את המשפט לפי הדברים שאמרנו, "ואברכך" – בממון. "ואגדלה שמך" – תהיה מפורסם ומכובד. ואם במקרה תחשוש מעין הרע ושאיין הברכה שורה בדבר שאינו סמוי מן העין אז אוסיף לברכך "והיה ברכה" ולכן כפל הלשון.

"ובן שמנת ימים ימול לכם כל זכר" – ומדוע באמת דווקא המילה נקבעה ליום השמיני? אפשר לפרש כך, כאשר התינוק נולד הוא מיד שוכח את כל התורה שלמד עם מלאך ה' בבטן אימו. ולכן כאשר יוצא לאוויר העולם בוכה על התורה שאיבד ושכח, לכן מחכים שבעה ימי אבלות על התורה שאיבד, וביום השמיני עושה ברית מילה. וגם על פי הרפואה והמדע, גילו שרק ביום ה 8 הקרישת דם של התינוק מתייצבת ולכן ביום השמיני ה' ציווה אותנו לעשות ברית מילה, והמדע והרופאים לאט לאט מגלים לנו מה שהתורה הקדושה וחכמנו הקדושים כבר ידעו ממזמן. וכפי שגילו במחקר שעשו לא מזמן, שהכמות שעות שהכי בריאה לאדם לישון היא 7-8 שעות ולא יותר. והינה הרמב"ם כבר אז מלפני המון שנים, גילה לנו זאת. וכך הרמב"ם כתב "עשרים וארבע שעות ביממה. שלישי מהן לשינה." והינה אם נסתכל ונחשב, שלישי מ 24 שעות זה 8. והינה כמו שהמדע גילה לא מזמן כבר הרמב"ם ידע וגילה זאת לנו. ועוד רבים הדוגמאות שהמדע מגלה דברים שכבר רמוזים ונאמרו לנו בתורה הקדושה .

לפני כחודש אלישי היה במילואים בצאלים. בסוף שבוע, באוטובוס בדרך חזרה לבית, בעצירה שבעפולה, עלה לאוטובוס יהודי מבוגר, ומכובד, עוטה מעיל ארוך של דיינים ומגבעת לראשו. האוטובוס מלא, וליד אלישי המילואימניק מקום פנוי. התיישב היהודי ליד אלישי, ומיד החל ללמוד פרשת שבוע. משם דף היומי וענייני הלכה. הנסיעה חלפה לה ועוד מעט האוטובוס מגיע לטבריה. כמעט לפני סוף הנסיעה פנה אותו יהודי לאלישי והתעניין במעשיו. הוא סיפר לו על עבודתו, על הצעירים שאיתם הוא עובד ומלמד. ועל הניתוק שלא פעם יש בינם ובין חיי תורה ומצוות. היהודי שתק ואז אמר "בחודש הבא אני פורש לגמלאות מבית הדין שבו אני מכהן כדין כבר עשרים וחמש שנה. אבל דע לך שלא תמיד נראיתי ככה. הבגדים, הזקן והמגבעת, זה לא מהבית". הוריי היו ניצולי שואה. לא הייתה להם יכולת נפשית לתת לי את תשומת הלב שדרשתי, בייליתי ברחובות, עשיתי שטויות. ליד בית הוריי היה בית כנסת, ולידו מגרש כדורגל שבו הייתי משחק עם חברים במשך השבוע, ובעיקר בשבתות. לא פעם הכדור היה עף לחצר בית הכנסת. פעם אחת הוא אפילו ניפץ את אחת הזכוכיות. שבת אחת, היינו במגרש ושיחקנו. אני הייתי אז בן 15. שיחקנו ואני בעטתי חזק בכדור. הכדור עף לכיוון בית הכנסת. בדיוק באותו רגע יצא הרב מבית הכנסת, והכדור פגע במגבעת שלו והפיל אותה לאדמה. אני והחברים שלי נפלנו גם אנחנו על האדמה מרוב צחוק. התפקענו כשראינו איך הכובע של הרב הופך לצלחת מעופפת. הרב הרים את הכובע ובא אלי למגרש. "שבת שלום", הוא אמר. שאלתי אותו "כבודו רוצה לעשות לנו קידוש או להצטרף למשחק?", הוא הסתכל עליי ושאל אותי: "איפה ההורים שלך?" אני עניתי לו תוך כדי דמעות "ההורים שלי מתו". הרב אמר לי "בוא איתי". לא ידעתי לאן הוא לוקח אותי לבסוף הגענו לבית שלו. הוא עשה קידוש ונתן לי לשתות, ואז שאל "אתה רעב?" אמרתי לו שאני מת מרעב. הרב ביקש מהרבנית שתגיש לנו ארוחה. אכלתי כמו אדם שלא ראה אוכל שבוע. הרב אכל מעט מאוד ורוב הזמן הסתכל עליי והתעניין בי. לימים הבנתי כי אכלתי גם את המנה שלו. כשסיימתי לאכול הוא שאל אותי "אתה עייף?" "אני מת מעייפות" אמרתי. הרב אירגן עבורי מיטה נוחה והלכתי לישון. ישנתי שם כמה שעות, כשקמתי כבר היה מוצאי שבת. הרב שאל אותי "מה אתה רוצה לעשות?" אמרתי שאני רוצה ללכת לסינימה לראות סרט. "כמה עולה סינימה?" הוא שאל. "לירה וחצי", אמרתי. הוא נתן לי כסף ושלח אותי, ולפני שהלכתי אמר לי "מחר תבוא עוד פעם". ואני באתי גם למחרת. ואכלתי ונחתי וקיבלתי כסף לסינימה. וכך יום ועוד יום. עם הזמן התגלה לי שיש עוד 12 ילדים כמוני מהרחוב אצל הרב הזה בבית. עם הזמן הוא החל ללמד אותי מצוות. נטילת ידיים. קנה לי תפילין. היה יושב ולומד איתי חומש, משנה, הלכות. לימים הלכתי בזכותו לישיבה והגעתי ללמוד לרבנות והסמכה ובסוף גם לדיינות. הוא חיתן אותי, והשתתף בחתונות של ילדיי והיה סנדק לנכדיי, סיים היהודי הזקן את סיפורו. "אתה רואה אותי היום כך דיין בבית הדין הרבני, אבל פעם אני הייתי כמוך". בינתיים האוטובוס נכנס לרציף בטבריה, והנוסעים יורדים, "איך קראו לרב הזה?" שאל אלישי את הדיין. קראו לו הרב עובדיה יוסף.

בשבוע שעבר, ג' חשוון, הייתה ההילולה של הרב הגאון מרן, הרב עובדיה יוסף זצוק"ל, ישנם המון סיפורים על הרב, אך קצרה היריעה מלהכיל, לכן נביא עוד קצת סיפורים על הרב הקדוש והגאון מופת הדור, הרב עובדיה יוסף.

במלחמת יום הכיפורים היו 950 עגונות שרצו היתר להתחתן, הם לא ידעו היכן בעלם. ולא היה מי שיתיר אותם. הרב עובדיה יוסף החליט לקחת עליו את המשימה. הוא התיר את כל

העגונות חוץ מאחת. היה לו קשה להתיר את העגונה, ולבסוף החליט לא להתיר אותה. היא לא הבינה מדוע הרב לא התיר אותה, ולבסוף מסתבר שבעלה חזר מהשבויים שהחזירו לאחר כמה שנים, ורואים שהוא היה בחיים. ומה היה קורה כאשר היה הרב מתיר אותה? רואים כמה סייעתא דשמיא היה לרב עובדיה שה' נתן לו זכות וגדולה וחכמה בתורה הקדושה.

עוד סיפור שאפשר לספר על הרב עובדיה, היו זוג שלא היו להם ילדים, והזוג הלך לכל הטיפולים שיש ולכל הרופאים ולא היו להם ילדים. הם היו על סף ייאוש, האישה הייתה צדיקה והאמינה הרבה בה' ובניסים. היא הגיעה עד לרב עובדיה עם בעלה, והם ביקשו ברכה מהרב, הרב כתב פתק וביקש מהם לא לפתוח אותו. רק בברית תפתחו אותו ביקש. ובסוף, באמת הרב בכה עליהם והתפלל והם זכו לפרי בטן. ולא פחות ולא יותר נולדו להם שלישייה. כאשר הם רצו לבחור להם שמות, הם לא ידעו מדוע הם לא מצליחים לחשוב על שמות טובים וכל פעם היו להם התלבטויות. כאשר הגיעו לברית, הם נזכרו שהרב ביקש מהם לפתוח את הפתק ביום של הברית, ולא פחות ולא יותר מה היה כתוב בפתק "המלאך הגואל אותי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבותיי, אברהם יצחק ויעקב". וכך קראו להם בברית אברהם יצחק ויעקב.

האדמור הזקן, נהג לומר, שצריך "לחיות עם הזמן". כוונתו של האדמור הזקן, שצריך לחיות עם פרשת השבוע ועם קטע הפרשה השייך לאותו יום. הכוונה היא, שלא מספיק ללמוד בכל יום קטע מהפרשה עם פירוש רש"י, אלא צריך לחיות ממש עם הפרשה ולראות כיצד היא משפיעה על האדם. השבוע הפרשה "לך לך" הוא שבוע שמח, כיוון שבכל יום מימי השבוע, חיים אנו עם אברהם אבינו, על כן חלה עלינו חובה, לאחוז במידותיו של אברהם אבינו, שהראשונה היא מידת החסד. כמו שנאמר "תיתן אמת ליעקב חסד לאברהם כאשר נשבעת לאבותינו כימי קדם". לכן נאמר, "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם". דרשו חז"ל הקדושים, שתיבת "בהבראם" היא אותיות "באברהם" לרמוז לנו שבזכותו של אברהם אבינו, נבראו שמים וארץ וכל אשר בהם. בזכות החסד של אברהם מתקיים העולם, "כי אמרת עולם חסד יבנה" (תהילים פט, ג). ומתוך מידת החסד של אברהם צמחה מידת העין טובה שהייתה בו. אברהם אבינו הביט בכל אדם בעולם בעין טובה. בכל אדם שרק פגש ראה בתוכו ניצוץ אלוקי שמחיה אותו. אברהם אבינו תמיד זכר שכל אדם נברא בצלם ה', על כן חביב הוא, כמאמר חז"ל "חביב אדם שנברא בצלם" ויש לכבד אותו כראוי לו. לכן אברהם אהב כל אדם בעולם וסייע לו הן בגשמיות והן ברוחניות. בגשמיות – קיבל את כולם בשמחה ובמאור פנים. ונטע אש"ל (אכילה שתיה לינה) בחינם ללא שום כסף. וברוחניות – דאג אברהם לקרב כל אדם בעולם, ללמד אותו על בורא עולם עד שהצליח לקרב אותו אל תחת כנפי השכינה. (מתוך אמרי נעם, פרשת לך לך). שנזכה לאהבת חינם ולגאולה השלמה אמן.

להפצת העלון, לעילוי נשמת ולרפואה ולזיכוי הרבים, ולקבלת חידושים אנא פנו אלינו:
או במספר: 0523458725 או במייל: danielbar158@gmail.com

"צריך שתהיה מסירות נפש על אהבת ישראל גם לגבי יהודי שאין מכירים אותו ושלא ראו אותו מעולם"

שבת שלום ומבורך